

RICARD PÉREZ CASADO

Un homenot

Fou Josep Pla qui encunyà el mot. Ajustar-lo al personatge que cadascú voldria no és cosa gens fàcil. En el cas de Josep Lluís Blasco Estellés no ha estat gens difícil. Ho fou, d'homenot, fins el darrer dels seus dies.

Un homenot entre la grisor espessa de la devastació antiga i persistent. I un homenot entre les misèries quotidianes i les cultures de gueto.

He tingut la sort de compartir les hores, les complicitats i les divergències i discrepàncies al llarg de més de quaranta anys amb Pep Blasco. Discussions sempre sotmeses al sedàs del rigor, de la bonhomia, i fins on i quan ens fou permès, de la taula i la tertúlia, infatigable conversador com ho fou sempre.

Davant del conflicte, qualsevol conflicte, la raó de l'altre, escoltar, dialogar. Mai la imposició del criteri propi, fins i tot quan aquest era sòlid, sovint irrefutable. O quan l'interlocutor era ignar, que també passa... tot un mestratge del que confesse que he procurat aprofitar.

Mai no el va abandonar el goig de la vida, en la malaltia persistent que va superar, ni en la darrera part, on la devastació resultà imparable. Un goig compartit, és clar, amb els ulls ben vius sobre la mar de Dènia, o les muntanyes infantils de Serra i la Calderona, tant seus els paisatges com els records compartits. El goig de les lletilles dels dimecres, cada setmana, durant anys, més a prop o més lluny pel que fa a les posicions polítiques. O els formatges i l'oli d'oliva, tan senzills com les proposicions lògiques, els enunciats analítics. Tot clar, i transparent, sense ocultacions.

I alhora l'exigència. Quin país? Quina llengua? El 1963, el segle passat. Les mateixes preguntes, ara mateix encara. Quina societat? Com arribar-hi a tot això? Preguntes obertes que cap mur no ha desfet. Subsisteixen les pregun-

tes. Ara, una vegada més, calen respostes. I fins l'última hora s'esforçà per trobar-les.

També saber estar, matèria tan difícil. Quan cal, que és sempre, l'argument.

“L'estatura moral, pública i humana de Josep Lluís Blasco el converteix en un dels nostres homenots. I això és el que voldria que reconeguérem, malgrat que sempre tard, i no en vida com li hauria correspost. Un homenot que és propietat col·lectiva”

Quan s'escau, el segon plànol, que no més els homenots saben fer. Sempre amb capteniment, amb seny, amb l'enorme avantatge del saber, del coneixement. Saber i conèixer era allò

seu més propi. D'ofici i d'afecció. Tant quan es referia al país com quan ho feia a la seua professió.

Invocar a hores d'ara la vastedad enciclopèdica, i alhora profunda, de la seua cultura fóra ridícul per la meua part. Els seus col·legues, quan ho vulguen, ja ho faran. I posaran a la llum l'esforç per introduir de manera eficaç la modernitat de la reflexió filosòfica al nostre país. La capacitat d'escoltar, i de fer-se escoltar, sí que forma part d'una herència que ens pertany a tots. Perquè l'estatura moral, pública i humana de Josep Lluís Blasco el converteix en un dels nostres homenots. I això és el que voldria que reconeguérem, malgrat que sempre tard, i no en vida com li hauria correspost. Un homenot que és propietat col·lectiva, allò que ens permet l'orgull d'haver aportat a la reflexió col·lectiva, i d'homenots els valencians encara no en tenim prou, i encara menys de reconeguts com a patrimoni de tot un poble, que, malgrat les devastacions, sobreviu, viu, i vol formar part de la modernitat com ho fou en altres èpoques del passat. En definitiva una vella aspiració d'un altre homenot, Joan Fuster, ser “normals” en un país “normal”. Un objectiu que està per assolir, i en el qual l'exemple de Blasco ens hauria d'ajudar a perseverar, amb el seu estil tenaç, raonable, incisiu i eficaç.

Des de la convicció també en els vells i permanents valors de la llibertat, de la solidaritat i de l'aspiració a una igualtat que inclou la igualtat com a poble, i l'exercici dels drets com a poble. Com recordava el rector de la Universitat de València, Francisco Tomás, en acomiadar l'amic, amb la força de la Raó, amb majúscula, i no amb la raó de la força que tan sovint ens han aplicat, i amb què ara ens tornen a amenaçar.

Diputat al Congrés dels Diputats pel PSPV-PSOE